

Деспот Борил знаеше коя е найната любима песен, знаеше кои са багрите, които тя предпочита, подаряваше ѝ соколи и хъртове, свиреше ѝ на лютни...

И ето вчера той ѝ беше донесъл нова, благородна кучка. С дълги стройни крака и мека козина като коприна. Купил я от странник - търговец чуждоземец. А тя го бе изпъдила. Защото той ѝ бе казал, че е приел да стане челник на търновската защитна войска, само за да вижда по-често черните ѝ очи.

Целгуба знаеше, че деспотът бди и чака сега в главната кула. Бди и чака, ~~сам един човек~~. Но тя стоеше неподвижна при отворения прозорец и сълзи тихо браздяха пламтящото ѝ лице...

Тя ~~все още~~ обичаше Иваница.

А свежата великденска нощ ухаеше и мамеше...

И цял град беше в тръпките на смътна тревога. Готов да чуе ^{им} най-хубавата вест и ^{бедна} най-грозното ~~и~~ ^{нещастие}...

Към разсвет, когато трендафилите и перуниките изпуснаха още по-силно замайващия си мириз и зората полъхна с румено крило над тревожните безсънни люде, два конника прелетяха като стрела от градските порти към Боярския рът. И ~~от~~ ^{тук} гдето преминаха, оставиха диря на огнена радост след себе си. Невероятна, безумна вест...

Калоян бе разбил латинските войски при Адриановград, унищожил цвета на рицарството и пленил самия император!

Тогавя градът избухна в диво, неудържимо ликуване. Людете се поздравяваха и прегръщаха из улиците, сред неспирния весел звън на всички търновски камбани.

Почти не смееха да вярват. Струваше им се, че сънуват...

Надменният латинец бе паднал в ръцете им...

Най-знатните от страшните железни рицари бяха мъртви, унищожени, пленени... А другите се надваряха в позорно бягство да стигнат южните брегове и да се спасят в ^{корабите} ~~триумфите~~ си, или зад яките